

Όσο

προχωράς πιο πολύ στην αρετή ίσως καταλάβεις ότι δεν σε ακολουθούν και πολλοί. Μπορεί να καταλήξεις και μόνος.

Δεν νιώθεις όμως μόνος κι ας είναι ο δρόμος σου για λίγους.

Δεν νιώθεις μόνος γιατί δεν είσαι.

Μπορεί η ανηφοριά να σε προκαλεί πόνο. Μπορεί η ανηφοριά να ζορίζει την καρδιά σου. Όμως δεν είσαι μόνος.

Έχεις μαζί σου φίλους καθάριους, ταπεινούς. Φίλους που μπορεί να μην βλέπεις όμως ακούς το κάλεσμα τους. Ένα κάλεσμα που έρχεται από πιο ψηλά. Σε καλούν να μην διστάσεις τώρα. Σου λένε να μην κοιτάξεις πίσω. Σου δίδουν αεράκι δροσερό, νερό καθαίο. Σου σκαλίζουν σκαλοπάτια στους βράχους των πειρασμών.

Και έτσι συνεχίζεις.

Συνεχίζεις να ανεβαίνεις με μπαστούνι την ταπείνωση, με ένδυμα την άσκηση, με

πνεύμονες γεμάτους πνοές «ευχής», με μάτια ποτισμένα με την αλμύρα των δακρύων σου, με μια σαράβαλη καρδιά χτυπημένη με έρωτες και «θέλω», με ρυτίδες μιας παιδικής αθωότητας που εγίνηκε πείρα στα σοκάκια των ψεύτικων υποσχέσεων.

Βαδίζεις στην ανηφοριά προς το σπίτι της Αγάπης...και όμως δεν θα την βρεις εκεί.

Σε βρήκε Αυτή στον δρόμο...Αυτή σε οδηγεί, Αυτή είναι η ανηφοριά, Αυτή είναι που κάνει την μοναξιά σου να μοιάζει με πανηγύρι κοινωνίας...

Και βαδίζεις στην ανηφοριά. Και βαδίζεις στα δύσκολα μονοπάτια της Αγάπης.

Δεν σε αναγκάζει κανείς. Εσύ «ανάγκασες» την ζωή να σου κάνει την χάρη και να σου την γνωρίσει. Να σου γνωρίσει την ανηφοριά που οδηγεί στην Λευτεριά σου, που είναι η Λευτεριά σου...που είναι η Αγάπη σου, κι ας χάσεις τα πάντα, κι ας χαθείς γιατί τότε ξέρεις ότι θα σου χαριστούν τα πάντα δια πάντα.

Κι αν σκεφτείς τί θα βρεις στο τέλος της ανηφοριάς, μην το σκεφτείς. Γιατί το τέλος της κανείς δεν το βρήκε και ούτε θα το βρεί...

αρχιμ.Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr